

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La correspon. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Any II-Núm. 20
10 d'abril 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

— I vós per què voteu, per la Rambla o pel Boulevard.
— Jo?... Jo, per la República!

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Les millors marques del món

d'Automòbils de turisme, Camions i Òmnibus, Neumàtics, Motos i Cicles,
Accessoris, etc., estaran exposats en la

III Exposició Internacional de l'Automòbil

declarada «Oficial» pel Govern de S. M., que es verificarà en els dies 2 a 4 d'abril de 1924,
en el Palau d'Art Modern (Parc de Montjuic). Organitzada per la Confederació de Cambres
Sindicals Espanyoles i de l'Automobilisme i Ciclisme.

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

El magnífic espectacle de la Primavera

FRATE SOLE

ART I BELLESA

Vida de Sant Francesc d'Assís

PEL·LICULA SIMFONICA

FRATE SOLE

dies 12 i 13 d'abril, tarda i nit; 14 i 15 d'abril, a la nit

Orquestra del Gran Teatre del Liceu :- Orfeó Renaixement

250 EXECUTANTS 250

250 EXECUTANTS 250

Dimecres, dia 23

DIADA DE SANT JORDI

Sortirà EL BORINOT

*especialment dedicat al gloriós Patró
i a la Mare de Déu de Montserrat*

UAB
Biblioteca General

E L S I M M A C U L A T S

LS immaculats han vingut ara, amb la segona destitució de l'Ajuntament. Són bons senyors, exemples de bondat i d'innocència. Repareu-los, tenen un aire de noia de primera comunió, que enterneix.

Hi ha gent que té la mania d'alabar sempre les coses pasades, i de queixar-se de les coses d'avui. Nosaltres sostenim que avui anem millor que ahir; i que demà, segurament, anirem millor que avui.

Davant del nou Ajuntament el nostre optimisme s'aferma. Els regidors que foren deixats cessants el dia 1 d'abril eren una gran gent; els d'ara en són molt més. Quan és a honradesa, si aquells d'ahir eren honrats, aquets d'avui podem dir que són immaculats.

Gent pura, incontaminada de cap tacte polític, gent nova, gent tendra com les matinades d'abril, amb aqueix cel tan blau, per on volen els coloms, símbols de la puresa. L'alcalde que tindrà la ventura de presidir aquests regidors podrà atribuir-se aquella frase de: «entre lliris». Bella terra, bella gent, oh sí!

Cas digne és el senyor Nualart, l'home intatxable, pur patriota, que ha sabut resistir sempre als requeriments del marquès d'Olèrdola, a causa de les seves concomitàncies amb la vella política, l'objecta política vella tan mestrirolament futejada i bandejada.

I ha d'ésser, encara, una satisfacció per tots la reintegració (?) del senyor Par, l'home cavaller, de tan altres condicions, que sap remenar milions com qui remena una olla de cols...

En una paraula: satisfacció plena i absoluta. Companys: fem-hi batre les palmes, els brancs d'olivera, amb dolços penjant, i amb cintes color de rosa i blau cel. I cridem: —Visca el regne dels immaculats! Viscaaaa!

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

FLUMELL.

A M F O R A

DOLORS

MARE de Déu, la Dolorosa,
amb set espases per sofrir;
Santa Madona llagrimosa,
ara us podrem ben compadir!

Perquè també sabem què cosa,
sabem què cosa és gran patir;
també sabem el què ens fa nosa,
ai! una nosa de no dir.

Atravessem horrible tanda;
tot són tempestes; no ho veieu?
desbordaments de banda a banda,
pedres i fang per tot arreu...

Mare de Déu de les Dolòs,
feu-nos cor-forts, com ara Vós.

F. IDEL

Els Nois d'Olesa

ANEM-HI? SOM-HI!

VOLEU venir? Nosaltres diumenge, dia 13
(encara que sigui 13), anem a Olesa, a veu-
re la Passió... Malgrat que per veure la passió
no cal que ningú es mogui del lloc on viu, que
prou s'hi passa.

Voleu venir? Nosaltres no podem resistir la
temptació... Quan veiem aquell prospecte groc de
canari, que diu

¡EXITO - 5 DOMINGOS DE PASSIO, 5 - EXITO!

El nostre entusiasme es converteix en delirant,
en veure que el paper de Magdalena va a càrrec
de la senyora Dolores Carnicero... Ara que la
carn va tan escassa, sempre és bo—pensem—fer-
se amb un carnisser.

La boca se'ns torna aigua. Continuem llegint
amb la més gran fruïció:

**¡EXITO! PRESENTADO SIN OMITIR GASTO
NI DETALLE ALGUNO—¡EXITO!**

Llegim que la famosa orquestra "Els Nois
d'Olesa" s'encarregarà de la part musical. Això
és un motiu més que ens empeny a anar-hi.
No podem oblidar les bones estones que "Els Nois
d'Olesa" ens han fet passar en més de quatre
balls de festa major.

Diumenge, dia 13, és l'últim dia de la represen-
tació de la "Passió, Mort i Resurrecció de Nostre
Senyor Jesucrist" (suposem que està, naturalment,
revisada i autoritzada pel digne senyor Rector).
No podem, doncs, deixar perdre l'ocasió.

Torna a dir el programa: "¡Exito!—Exito indis-
cutible—Exito verdad—¡Exito!"

I la cosa que ens acaba de decidir és això, que
diu:

**CREACION DEL CUADRO INFERNAL CON
NUEVAS DANZAS ESPELUZNANTES, CORO
DE APOSTOLES, CORO DE ANGELES, INTER-
PRETADO POR SIMPATICAS SEÑORITAS.
APOTEOSIS FINAL, PRESENTADOS CON
GRAN ESPLENDOR DE LUZ ELECTRICA EN
COLORES Y ARTIFICIAL.**

Creiem que ha estat un encert d'enganxar aquest
anunci en una de les pilastres de l'entrada de la
Mancomunitat.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER

LA CENSURA MILITAR

Pío Baroja fa piu piu

Pío Baroja ha parlat. Sí, senyors; el senyor Pío Baroja fa piu-piu; però també parla. Ha dit una sèrie de penjaments de coses de Catalunya que ens farien posar de mal humor, si no ens fessin riure; perquè ell mateix diu que no coneix aquestes coses de Catalunya.

Alguns han llençat alegrement les campanes al vol.

Però, senyors, si tot el què ha dit és més vell que l'anar a peu. No s'és cap llumanera, precisament, per dir coses com ha dit En

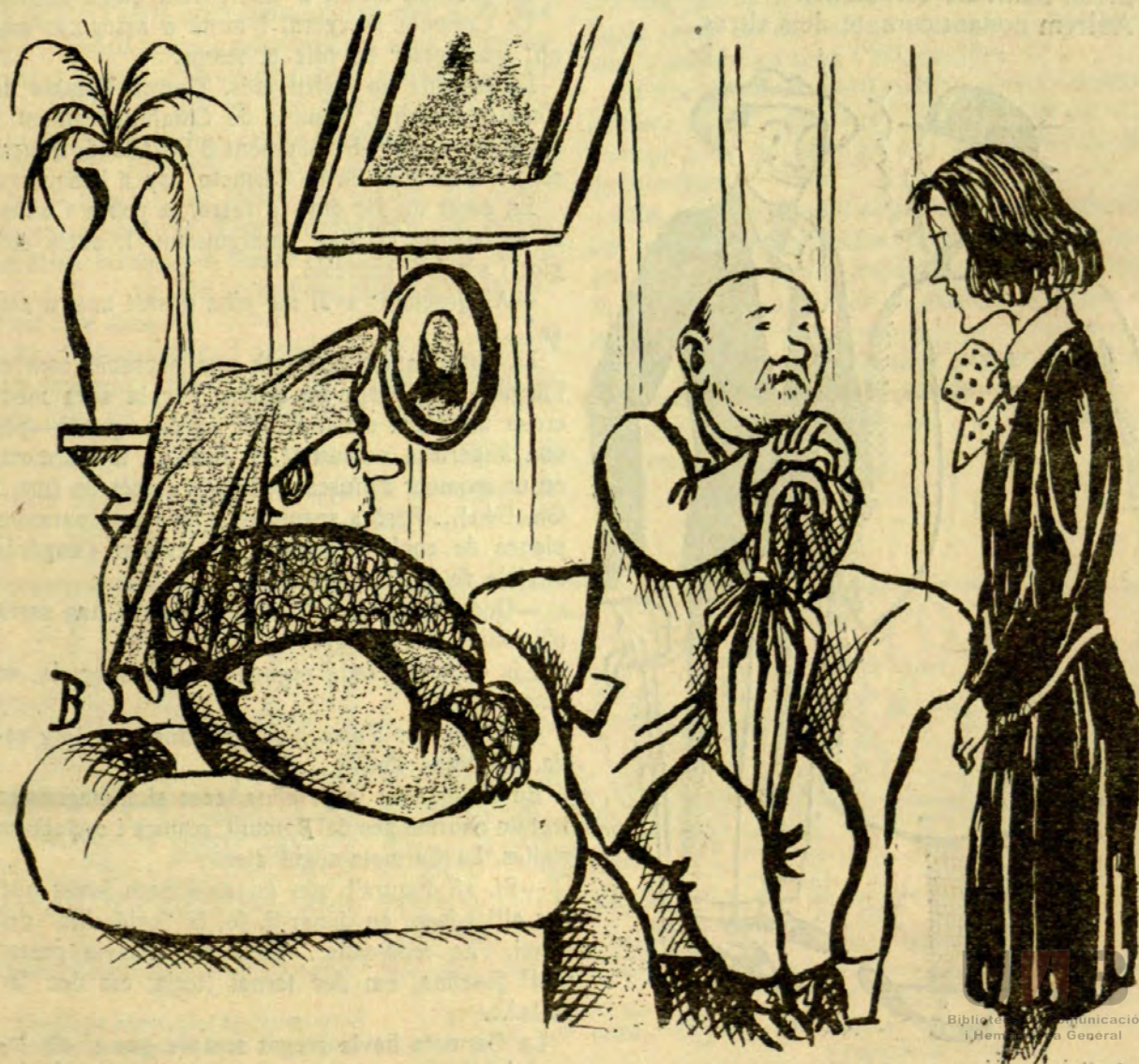
Baroja: En Pujol de l'ABC, i En Marsillach de *El Imparcial*, diuen el mateix, dia sí, dia no.

El Progreso també ho diu cada dia, cada dia.

I fins En Xenius ¿que per ventura no ens ho té dit de la seva manera magistral? I ell sí que és qui, per dir-ho!

Que som una colla de cafeteres russes, ja ho sabem de sobres. Dient que no tenim cap torero que valgui la pena. ja està dit tot.

BA YA.

—Filla meva, pensa que els teus estudis em costen molt cars.

—I això que sóc de les que estudien menys.

La nostra Exposició

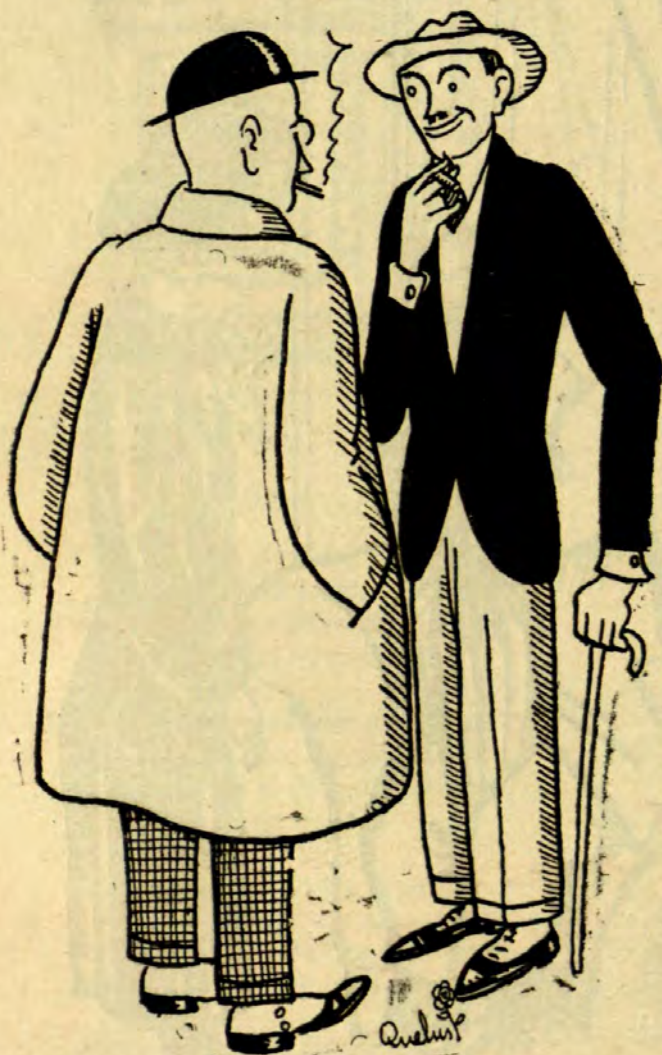
L'èxit ens ha sorprès. Tal com sona. Comprenem que aquesta vegada l'havem encertada. Va pels cops que ens fallen.

A l'anunci de l'Exposició de diaris i periòdics i revistes i auques i papers de tota mena, de cent anys ençà, que pensem de fer, nombrosíssimes adhesions ja havem rebut. Tota la premsa de Catalunya se'n ha fet ressò. També la de Balears, de València, del Rosselló. També la de Madrid: dos milions de gràcies!

Les primeres publicacions que hem rebut són d'estudiants. «Cultura i Treball», butlletí de l'Institut d'alumnes i ex-alumnes de l'Escola del Treball, i el «Butlletí portant-veu de l'Associació d'Estudiants de la Universitat Nova».

També n'hem rebut molts d'altres. Aquets foren els primers; per això en fem especial menció. Salut als estudiants!

Anirem donant compte dels altres.

—Què dius que vols anar a Grècia a votar per la República?

—Veuràs; vull assajar-m'hi.

UN CAS GREU

(Històric; sobre el conflicte de la "calderilla" estrangera).

EL món és fet així, que no podem sortir de pertorbacions, que vénen la una després de l'altra, a tocar. Temporals, baixa de la pesseta, telèfons muts... i per fi, això de rebutjar les peces de "calderilla" estrangera.

Aquest altre dia—era dissabte—la Carmeta, caixera d'un establiment el nom del qual no volem esmentar (i qui pugui entendre, que entengui) va deixar la feina, a l'hora de plegar, tota amoïnada.

Al cap d'una estona es trobava amb la seva amiga Josefina. La Josefina aviat reparà en la Carmeta alguna cosa especial, un encongiment, una tristesa, un estar capficada, contra el que era del seu costum.

—I, doncs; què et passa?—li preguntà la Josefina.

La Carmeta, dissimulant la seva contrarietat, digué que què volia que li passés: no res!

La Josefina insistí a dir-li: Te'n passa alguna.

La Carmeta assegurà, i tornà a assegurar que no; que potser ho feia el temps.

La Josefina no insistí més. Tiraren Rambla de Canaletes amunt, Rambla de Catalunya amunt... En ésser tocant al monument d'En Clavé, trenca- ren, a instàncies de la Carmeta, cap a l'esquerra.

En ésser un xic dins la fosca, la pobra Carmeta esclatà en un plor amarguíssim. I, entre singlot i singlot, confessà.

—Ai, Josefina; avui me n'ha passat una, a caixa!.....

La Josefina experimentà una sensació com si l'hagués mig partit un llamp. Per la seva ment creuà una idea sinistral. Tal vegada—pensà—per una imperiosa necessitat de família, la Carmeta, en un moment d'ofuscació, hauria comès un furt... Oh, Déu!... Però a seguit es refé; i amb paraules plenes de conhort provava de calmar l'angúnia terrible de la Carmeta.

—Que potser en fer l'arqueig no t'hi han sortit els comptes?—li digué.

I la Carmeta, cada vegada més commoguda, va respondre-li:

—No, no res d'això... Ai, Josefina! em faig vella, em torno lletja!...

En sentir això la Josefina, com si li haguessin tret un enorme pes del damunt, respirà i esclatà en rialles. La Carmeta seguí dient:

—Sí, sí. Figura't que un dels pocs joves que per allí vénen, en donar-li, jo, la "calderilla" del canvi, l'ha repassada... Això no m'havia passat mai! Josefina, em dec tornar lletja, em dec fer vella!...

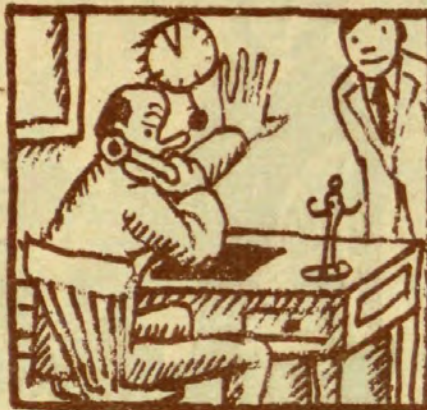
La Carmeta havia cregut sempre que si els joves abans no repassaven el canvi que ella els donava, era pel seu pamet de cara.

REPORTER

L'HOMME DE NEGOCIS

1.—Pistracs: això s'embolica, fa tres mesos que no has vist un client...

2.—(Pistracs, coratge; per fi...) un moment, senyor; no em deixen respirar.

3.—Sí, sí, arribarà demà; mil tones, sí, sí, molt bé. L'arròs està en camí... Sí, sí, cinc centes tones.

GERMINANT

GOIGS I PLANYS

PER l'abril cada gota en val mil. I és que l'abril té unes gotasses que, si us cauen damunt, i segons allà on us toquin, podeu rebre de debò. El que és que, tot d'un plegat, us surt el sol, us fa una festeta, i us omple de goig.

Per això de l'abril podríem dir-ne el mes dels goigs i planys. Es un temps que ara riu, ara plora; ara plora, ara riu. Temps esbogerrat, de moltes banderes blanques i blaves pèl cel; temps de joventut, fet i fet, que us fa venir ganes d'eixamplar el pit i de cantar.

Riu i plora; goigs i planys; plora i riu... Però definitivament riu, i acaba rient, amb un esclat de llum, amb un sol brillant, brillant, brillant.

FLORS CAMPEROLES

Una flor de paper deia:—Jo sóc la regina, jo mano. Les flors camperoles són una tristeta cosa

al costat meu; es mustiguen, es passen, es moren, no res. Jo duro i allargo dies i més dies.

La flor de paper s'estarrufava, pensant així; era una flor de zero pessetes quinze cèntims, que havia servit en un ball de patacada, i que havia anat a parar a un recó, i allí s'estava.

La flor de paper anant passant dies es pensava que era alguna cosa de bo. S'anà omplint de pols, i vinga pols, fins que un cop d'escombra la féu desaparèixer.

Ella, que volia burlar-se de les flors camperoles! les fresques, les gemades flors camperoles, que amb la rosada fan una lluisor de diamantets vius. Sí que es passen, sí que es mustiguen, sí que es moren, les flors camperoles; però embaumant sempre; moren d'aquella mort bonica, que us les fa recordar, com si no haguessin mort.

I que, sobre tot, no es moren d'un miserable cop d'escombra.

EL TEU GERMÀ

4.—Estic atorollat de feina: avui ha rribat carregament de l'Argentina si... si... si són mil caps de bestiar si... si... El sucre no li podré servir; és poca quantitat.

5.—Ai, senyor! no respiro, ara estic per vostè... Digui: què desitja?

6.—Venia a arreglar-li el telèfon: té els fils trencats d'ençà de la nevada.

Una palmonia doble.

Diumenge de Rams **El Pera de Valls**

EL ram, el ram, el ram de la Passió!»
 cridava la quitxalla amb el palmó.
 Després, ja hi afegia amb veu creixent,
 per tal de reclamar
 la paga del venal aplaudiment:
 —«Obriu, obriu, obriu! volem entrar!»
 Això la quitxalleta feia ahí;
 Però els grans també avui ho fan així;
 enlairen el palmó
 i criden fort:—Que visqui el redemptó!—
 però la festa es fa
 perquè els deixin entrà;
 i seran molt capaços l'endemà
 si, en comptes de deixar-los entrà, els treu,
 de clavar-lo a la creu.
 Mes no té base tal suposició,
 perquè si el redemptó
 el diumenge de Rams muntava un ase,
 després el va deixar i el tornà a casa;
 i les imitacions que avui es gasten
 no baixen mai del ruc, ni el desembasten.
 Per això, com que els veuen ben montats,
 sempre els volten amb els palmons alçats.

NO tan anomenat com Joan de l'Os, no tan conegut com Serrallonga, hi hagué, temps enrera, i era famós pel Camp de Tarragona, un subjecte que li deien el Pera de Valls. Ignorem si obeïa a ésser nat en aquella xamosa població, o a què.

El Pera de Valls, no era pas un home ensucrat i dolç, com la fruita que li donava nom; era un bandoler, segons ens diuen; era un d'aquells bandolers que ben aviat es capten l'aurèola popular. Com tots els bandolers famosos, tenia coses excèntriques, mena de monstruositats inexplicables.

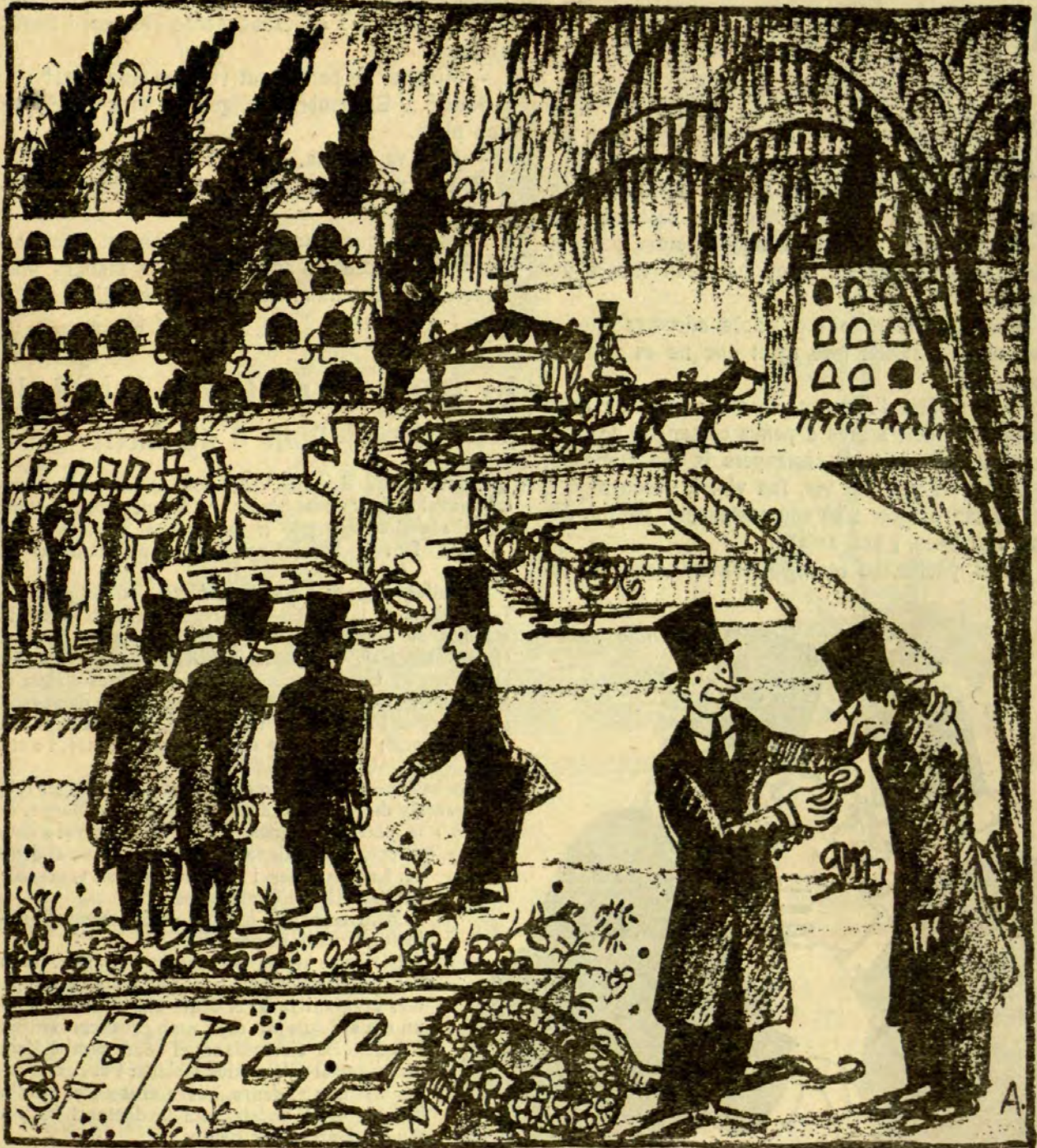
El Pera de Valls, més d'una, i més de deu vegades, segons li atribueixen, s'havia rabejat en la sang d'altri, havia comès assassinats.

Era una malaltia, o era una follia que l'impulsava a fer tan horrorosos crims?... Aneu a saber... Conten que després de fet un assassinat, anava i encenia dos ciris davant la porta de l'església del Carme, i resava, resava...

Amb quina ànima podia resar, el bandoler criminal, xop de sang?

Després de tot, diuen que semblava un bon home!

No sabem la fi que va fer el Pera de Valls. Alguns asseguren que va morir de garrot.

—Noi, repeteixo: l'acompanyo en el sentiment. Jo tinc de marxar, és molt tard. Tot rient rient, ja fa més d'una hora que som aquí.

Torna a sortir el gat

Era un gat cèlebre. En sec desaparegué. Suara acaba de sortir un altre cop. Es el gat del president (ei! no confondre: no volem dir que el president estigui gat). Llegim:

Washington.—Una de estas últimas noches, en el momento en que unos diez millones de oyentes escuchaban con gran atención por radioteléfono una sinfonía de Beethoven, el concierto fué brus-

camente interrumpido y se intercaló el aviso siguiente:

"El presidente de los Estados Unidos ha perdido un gato. Tiene siete años, responde al nombre de "Tigre", y desapareció el viernes por la noche. El presidente quedaría muy reconocido a la persona que devolviera "Tigre" a la Casa Blanca. Gracias".

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Y en efecto, la virtualidad del anuncio se patentizó a las veinticuatro horas, que fué el tiempo que tardó "Tigre" en ser conducido a su antiguo aposento.

Romansos històrics

NATA?... JA VA!

EN un reonet de la Granja Royal eren dos a discutir, a punt d'anar a pinyes.

La cosa potser tenia raó de tirar cap a la valenta; puix que la discussió anava de castanya.

Peret, pacífic (però la processó petava per dintre), sostenia que els temps no estan encara per castanyes.

Antonet, de natural més encès, afirmava que les castanyes vindrien més aviat que no es pensava la gent.

—Mira, feia l'Antonet, repara una cosa: quan la majoria dels arbres a penes comencen de treure alguna fulleta, els castanyers ja són ufanosos; això vol dir que fan via, fan via. I, desenganya't, els castanyers per això són castanyers, perquè duran castanyes, i ben aviat...

Peret, pacífic, no es pogué contenir, aquesta ve-

gada. Anava de tan bona fe que, en sortir-li l'Antonet amb aqueix estirabot, perdé l'estrep, i furiós exclamà:

—Mira; si no perquè, et ventava una nata!

Nata?... El cambrer diligent cuita a buscar-ne una plata.

—Aquí va la nata.

El truc pot no fer gràcia; és rigorosament històric.

I els dos, que estaven acaloradament discutint, rigueren de debò, i acabaren de la manera més fresca, amb una nata. Encara que sembli mentida.

EL CRONISTA DE SOCIETAT

La bona estrella de Sabadell o la consciència d'un batlle vell

Si que ho era, de bo de veres, encara que no ho semblava! Com si un tel boirós se li hagués posat davant els ulls del cervell que li esborrés el contorn de les imatges, fent-les-hi belluguejar, canviant-les-hi la fesomia.

—¡Calla!—digué tot d'una el batlle vell del poble;—acaba d'arribar la meva.—I, refregant-se els ulls amb la mà, fità de nou l'esguard al paper que tenia al davant. Ho deia ben clar, amb totes les lletres i era el seu, sí, el seu nom. Un fort crit—com si es tractés d'alçar el Sometent—s'adreçà als *pacos*, per acabar d'una vegada amb alarmes i no fer més víctimes. El que ara calia era administració; car l'ordre era assegurat del tot, i a tot arreu.

—No badem—deia.—La moral i l'economia són les rels fonamentals de la bona administració; *sin embargo*, la religió i la pàtria demanen un sacrifici general a tots els que, sempre, estem disposats a complir amb el deure. Les paraules i el gest d'aquell venerable batlle vell eren profètiques.

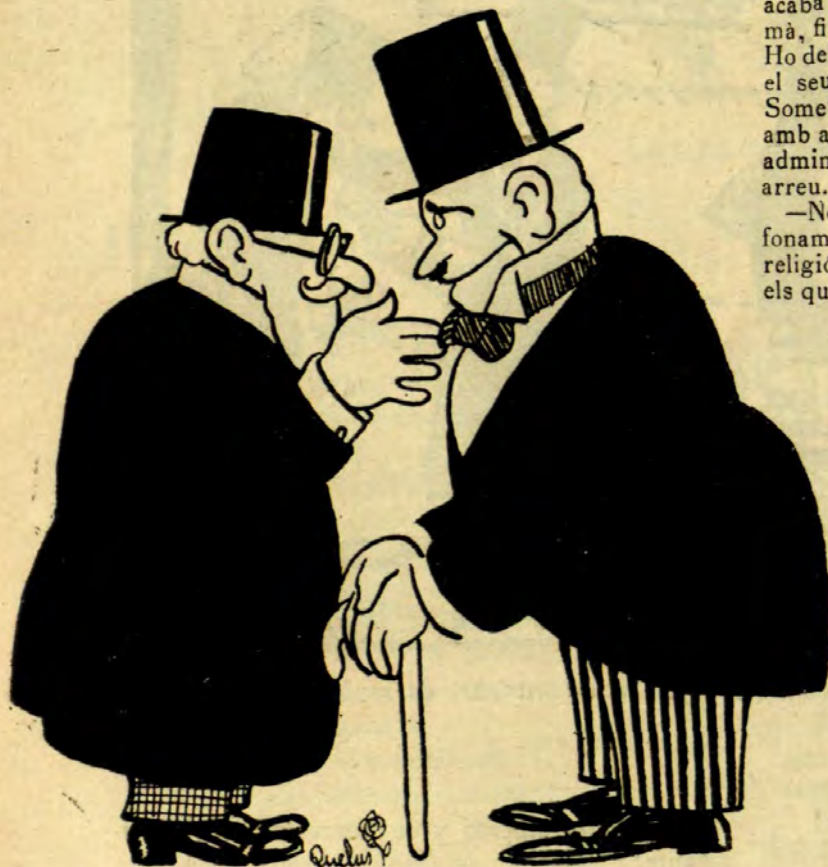
Mentrestant el poble dormia tranquil, sabent qui vetllava per ell...

El deure, anava contestant a tothom, amb veu de comte l'Arnau, el que tenia l'estampa més germanitzada; el deure anava dient, com un eco el Lluís M...egia, amb prosa cervantina i eloqüència ciceroniana; el deure també deia un miquelet d'artística melena; i el deure, no res més que el deure, anava oint-se, ça i enllà com si fossin vocals, sota la doctoral batuta d'un vulgar senyor Esteve.

Pel què es veia, n'hi havia molts, de deures, a pagar; malgrat l'anyada, que no era pas bona.

Mentrestant el poble dormia tranquil; s'anava canviant de dalt a baix; i, en desvetllar-se, ningú no trobà les coses a lloc, i molts ni coneixien la casa pròpia. Era que el *paqueo* de vegades fa estralls, i més: que sempre sol anar amb males companyies.

MANELET

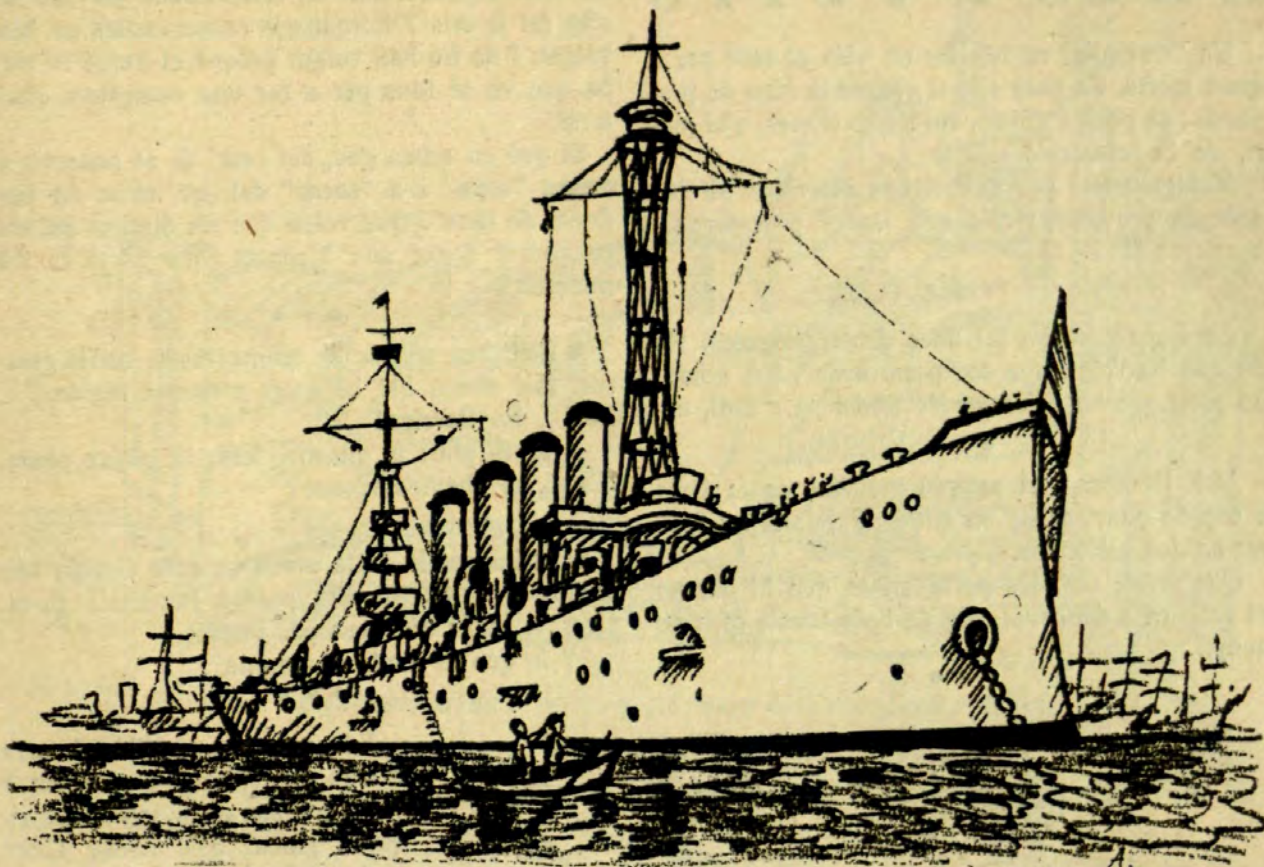

—I doncs, què et sembla el nou Ajuntament?

—Que ho faran tant o més bé que el que acaben de desfer.

«Monarquia? República?». —Heu's aquí els termes del plebiscit que tindrà lloc a Grècia, diumenge vinent, dia 13.

«Monarquia? República?». —Grècia! Heu's ací la resposta segura, per què diuen que no volen estar més de pega... grega.

DAVANT EL CUIRASSAT NORDAMERICA «PITTSBURG»

— Això és un barcol!

— I que no va a la vela.

INDISCRECIIONS

LA CAMISA DE NAPOLEÓ

UN d'aquests dies deu haver-se fet, a París, la subhasta pública de la camisa que portava Napoleó en son llit de mort, a Santa Elena, la famosa illa on va ésser confinat pels petrimetres de la França d'aquell temps.

No deixem de reconèixer que parlar de la camisa és un xic exposat i inconvenient; però si els fets ho duen, què hi farem? I això demostra que dels grans homes les coses més insignificants tenen vàlua i relleu. (Passat per la censura militar).

Sembla que per adquirir la camisa de Napoleó hi ha hagut una gran pugna. Qui n'ofereix mil, qui cinc mil, qui cinquanta mil; ni que fos brodada amb or i perles. Però és que havia tocat aquell cos del gran cabdill, de la tomba del qual avui s'exhalen encara — diu — un escriptor francès — miasmes d'immortalitat.

Diuen que Mussolini, tot i trobar-se amb el bati-bull de les eleccions, trameté a la subhasta un seu delegat. Tampoc no és estrany, tractant-se del

gènere camisa. I això, naturalment, ha provocat una munió de comentaris i de comparacions, de camisa a camisa.

Ja veieu com, poquet a poc, una qüestió, que d'antuvi podia aparèixer impertinent, pren vol, s'enlaira fins a esdevenir una cosa simbòlica. No debades es tracta de la camisa de Napoleó. (Passat per la censura militar).

Després de tot, la camisa denota el gènit de la persona. Veieu una camisa virolada, podeu dir un cap de trons; veieu una camisa fluixa, podeu dir un baliga-balaga o un tant se me'n dóna; veieu una camisa amb pitera postissa, podeu dir home postís; etc.

També hi ha allò de posar-se en mànega de camisa, que pot voler dir el següent: a) prova de confiança i d'amistat, sinó que requereix una gran gentilesa, que no abunda gaire; b) disposició d'anar a bufetades, que ja abunda més; c) mal educat, que és molt abundós.

Finalment hi ha aquella dita de portar la camisa neta. I això sí que és interessant de veres. Procura tu, lector, procura jo, procurem tots, portar sempre la camisa ben neta.

TAF.

SETS I VUIT

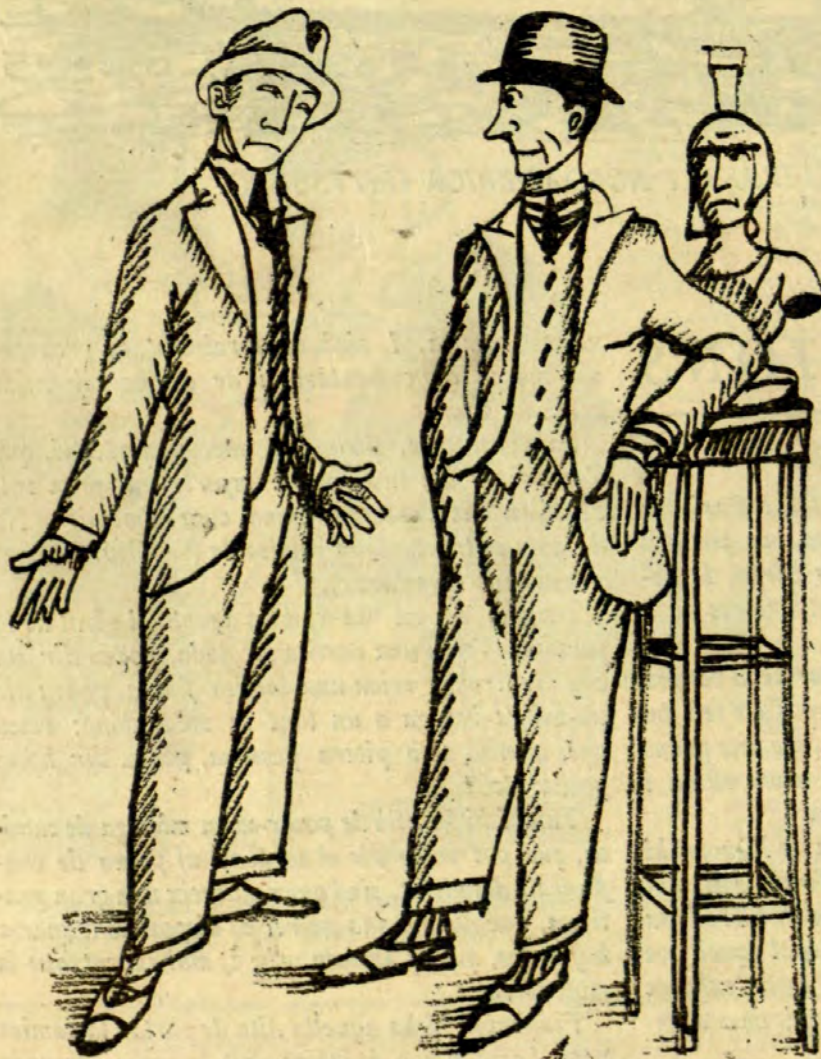
Un "tranquil" es féu fer en vida el taüt per a quan morís. Fa pocs dies li vingué la idea de provar-lo: es posà a dintre. No en sortí més, s'hi morí, de la impressió rebuda.

Malaguanyat! per què alguns individus no fan aquesta provatura; ells que tantes provatures i bestieses fan?

En Benavente ha fet unes declaracionetes. Ha dit que ha volgut fer de "pararrayos". Bé, home: bé prou que ho veiérem. No tenim pa a l'ull, no.

Jack Dempsey, el campió mundial de la boxa o cop de puny, cobra un milió de dòlars per figurar en deu pel·lícules.

Qualsevol, amb les perspectives que hi ha, no es prepara a donar un raig de bufetades i cops de puny...

—Ahir, jo i el príncep vàrem sopar plegats...

—Home: jo diria, el príncep i jo.

—Ah! tu també hi eres?

A Anglaterra el gabinet laborista Mac Donald ha estat a punt d'anar en orris. Saben per què no s'ha fet la crisi? Perquè els conservadors no han volgut. I no ho han volgut perquè el partit es troba que no té fons per a fer una campanya electoral.

Si que en saben poc, del ram! Si es posessin a treure "sopa" i a "sucar" del joc, aviat en tindrien, de fons. ¿Que volen que els diguem qui els en podria donar una lliçoneta, que hi té la mà trencada?

A Badalona (no va de broma) hi ha coses grosses. Mai dirien qui ha estat nomenat regidor?... No?... En Barriga!

—Sí, és allò: la qüestió, tenir la panxa plena. D'això no t'havies adonat?

Els béns reials de la monarquia de Grècia van sortint a subhasta. Els palaus imperials turcs, ídem. A Viena una cosa per l'istil.

"Y lo que te rondaré, morena".

El pressupost d'Anglaterra ofereix un sobrant equivalent a 1,776 milions de pessetes. La riquesa global dels Estats Units acaba d'ésser calculada en vint-i-cinc bilions, sis cents sis mil, 430 milions (25.606,430.896,000) de pessetes.

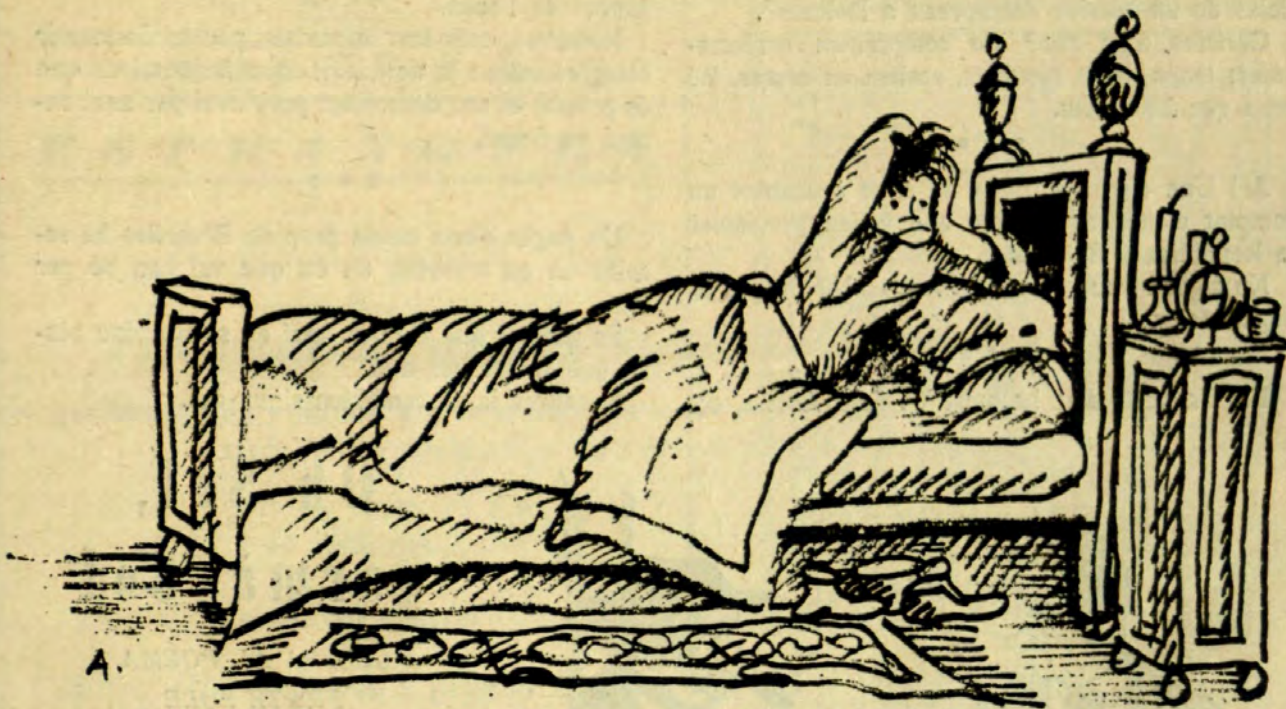
Pobrets! Si nosaltres ens possem a comptar...

Amb els temporals d'aquests dies passats han estat observades moltes coses rares. Hi ha el cas, per exemple, de la muntanya que diu que s'ha canviat de lloc... I hi ha el cas, tan o més sorprenent, de milers de conills que han estat vistos enfilats als arbres fugint de la inundació.

Volen dir que no són guatlles?

A Lisboa s'ha esdevingut que un difunt, un cadàver, ha baixat del cotxe de morts. Ha donat unes quantes passes, i ha fet algunes babarotes. Després s'ha tornat a desplomar. Un fenomen de radium?

De primer hom creia que aquell cos era viu; però no; s'ha pogut constatar que és ben mort, encara que es bellugui.

—Són les nou, i aquest despertador no toca. ¡A veure si m'escaparà el tren!

Ha experimentat una baixa de preu el pa de Viena, i el pa de París.

El pa de Barcelona, bé per ara, gràcies a Déu!

Un d'aquests dies surt cap a l'Havana l'ex-ministre espanyol senyor Goicoechea, per donar a la capital de Cuba algunes conferències.

Té molta terra a l'Havana el senyor Goicoechea... Bon vent!... I ho sentim pels simpàtics cubans.

El número vinent d'EL BORINOT serà nou de trinca i valdrà pessetes. Però si En Rusinyol venia duros a vint rals, nosaltres el guanyem; els venem a 20 cèntims.

Diu que l'Alba tornarà a Espanya, tan fresquet. Veieu com teníem raó nosaltres? En el primer número d'EL BORINOT ja ho dèiem, i d'una manera ben plàstica.

I és molt natural; les garrofetes sempre tiren.

Hem tingut el gust de visitar l'exposició de fotografies, que En Ricart té oberta al carrer d'Aribau, 21, molt interessant per tractar-se d'un procediment nou.

Es un procediment amb el qual per fer-se retratar no cal posar-se tranquil. No cal dir que tindrà molta aplicació, amb els temps que correm.

A Badalona els senyors Josep Fonollà, Angel Gill, Narcís Andreu, Josep Dunyó, Mateu Devessa,

Julià Cutillas, i d'altres, s'han donat de baixa de la U. M. N.

Quins manos! fugen de compromisos. Es veu que, encara que entre els caps de dol deurà figurar el senyor Ventós i Mir, ells no volen anar a l'enterrament.

Han estat registrats quaranta casos de pesta, a la India, prop de Bombay. Quaranta casos, diuen? I a la India?... Com els envegem!

Mejor estan en Bombay.

Han estat celebrades les eleccions italianes. Els resultats són ja sabuts, eren previstos. D'aquestes eleccions algú n'havia dit "eleccions del silenci", i també "una farsa gegantina".

Ja, ja; tot el que vulguin. Ja coneixem el drap.

A l'Audiència s'ha vist una causa per homicidi. La defensa ha al·legat, com eximent de culpa, el fet de la imbecilitat del reu.

Es comprèn que certs crims només els poden fer que imbecils... Ara, això sí: cal tractar-los com a tals, els imbecils!

A Washington un individu que a dos quarts d'onze es divorciava, a un quart d'una tornava a casar-se. Això és absolutament cert. També és cert que li feien un cap nou.

Washington, Washington,
el dia que naciste tocaron el trompón...

(Sigüe)

Llegim el títol d'un article, que diu:—"Las caricias de un borrico desesperan a Dolores".

Carícies d'un ruc? Ho comprenem perfectament; tenen malts resultats, acaben en cosses. Bé prou que ho sabem.

Ai! Una altra? A Sofia ha estat descobert un complot d'emblanquinadors que volien proclamar la República a Bulgària.

No sigueu impacients! Deixeu acabar de passar bugada al veí!

Un d'aquests dies ha mort W. Salh Abertz, cè-

lebre transformista, que era bo per fer tots els papers de l'auca.

Nosaltres, més ben informats, podem desmentir categòricament la notícia. Tenim impressions que és pròxim el seu desenllaç; però avui per avui encara va tirant.

Un pagès d'una masia prop de Bruselles ha recollit un ou monstre, un ou que val ben bé per tres.

Es natural que d'un ou així en sortirà una bèstia que valdrà per tres.

Nosaltres ja en coneixem algun cas.

—Sembla que els temporals decididament s'han apaivagat.

—No se'n fiï, de les apariències.

Oh Sol, germà Sol

GLOSSA AL POEMA
FRATE SOLE

PODRIEM dir com Francesc d'Assís. Frate Sole, germà Sol, vina. Es: campa els teus raigs, dóna'ns la teva llum, fés fora les tenebres, fés-nos clars els dies... Germà Sol, desfés la boira espessa que no ens deixa veure la terra p primaveral.

Germà Sol, sense la teva llum, les flors no són flors, els dies no són dies, i la terra és trista.

Mentrestant el sol, allà lluny, allà alt sembla que rigui, tapat de cara i tot, sembla que ens faci una mitja rialla bondadosa. Ell, allà dalt, per damunt de totes les baixeses, solemne i rutilant, sembla que digui.

—Germans: no us impacienteu; germà Sol no us fallarà; prepareu-vos per la gran festa.

S. O. L.

Crònica de cultura (I).—Vagin veient, senyors:

«La fiesta nacional: grave cogida del novillero Salazar en la plaza de Madrid; en la de Vista Alegre también se registran varias cogidas; cogida de Sagasti en Valencia; grave cogida de un operario en Valencia». Se vive!

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració:

JOAN GOLS—Consell de Cent, 414

Telèfon 437

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

Per la Mare de Déu de les Dolors
cà l'Esteve Riera hi ha dolçors.

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9 i 11.
TELÈFON A 2766.
CARRER DE MALLORCA 307 i 309:
TELÈFON G. 2.
BARCELONA

Diumenge vinent, diada de Rams?
doncs per can Riera passarem abans.

AVIAT

A TOTES LES LLIBRERIES

LLATZER
DE
TORMES

UBB
Biblioteca de Comunicació
i Biblioteca General

Any II-Núm. 20

10 d'abril 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

MUSICA «DA CAMERA»

- Es música moderna això?.
- Es de Bach: ja és mort.
- En Bach és mort!... No sabia que estés malalt!

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General